

Mirtis užkloja ją kaip šerkšnas belaikis
Dailiausią gėlelę lankų.

William Shakespeare „Romeo ir Džiuljeta“

PROLOGAS

1990 M. RUDUO

Buvo žvarbi vėlyvo rudens naktis, kai jie įmetė kūną į nebenaudojamą karjerą. Žinojo, vieta atoki, o tvenkinys labai gilus. Tik nežinojo, kad yra stebimi.

Atvažiavo prisidengę tamsa, po trečios valandos ryto, pasuko nuo namų priemiesčio pakraštyje per tuščią žvyro juostą, kur vaikštinėtojai palikdavo automobilius, į didelį valstybinį parką. Automobilis išjungtais žibintais lingavo ir šokčiojo nelygia veja, pasiekė išmintą taką, kurį netrukus iš abiejų pusių apsupo tankus miškas. Tamsa buvo tiršta ir drėgna, šviesa krito tik pro medžių viršūnes.

Neatrodė, kad atvykėliai pernelyg slapstosi. Mašinos variklis riaumoją, pakaba dejavo dardant per kupstus. Kai medžiai prasiskyrė ir pasirodė vandens pilnas karjeras, jie sustojo.

Nežinojo, kad prie tvenkinio, apleistame name, kurį mažne prarijo augmenija, gyvena senyvas atsiskyrelis. Kai ant karjero krašto išniro automobilis ir sustojo, jis išėjęs į lauką spoksojo į dangų ir gėrėjosi skliauto grožiu. Senukas apdairiai pasislėpė už krūmų ir ėmė stebėti. Naktį neretai pasirodydavo vietinių vaikiščių, narkomanų ir nuotykių ieškančių porelių, ir jam pavykdavo juos išgąsdinti.

Mėnulis praplėšė debesį tuo metu, kai dvi žmogystos išli-

po iš automobilio, iš bagažinės iškėlė kažką sunkaus ir nunešė prie irklinės valtės pakrantėje. Pirmasis įlipo į ją, o antrasis perdavė pailgą nešulį. Iš to, kaip šis sulinko ir suzmeko, senukas pašiurpo supratęs, jog ten lavonas.

Vandeniui nupliaukšėjo irklai. Vyriškis prisidengė burną delnu. Žinojo, kad reikia traukti sau, bet negalėjo. Pliaukšėjimas nutilo, kai valtis pasiekė tvenkinio vidurį. Pro debesų properšą vėl išniro mėnulis, pasidabruodamas valtės sukeltus raibulius.

Atsiskyrėlis sulaukęs kvapą stebėjo, kaip atvykėliai kalbasi, ausis pasiekė monotoniškas murmesys. Paskui stėjo tylą. Valtis susiūbavo, kai abu pakilo, vienas vos neišvirto į vandenį. Atgavę pusiausvyrą pakėlė ryšulį žvangindami grandinėmis ir išmetė į vandenį. Mėnuo išplaukė iš už debesies, nutvieksdamas valtį ir vietą, kur buvo išmestas ryšulys — raibuliai veržliai pasklido į šonus.

Liudininkas aiškiai išvydo valtyje sėdinčius žmones, įžiūrėjo jų veidus.

Iškvėpė. Buvo sulaukęs kvapą. Rankos ėmė tirtėti. Problemų jam nereikia; visą gyvenimą stengėsi vengti problemų, bet jos vis susirasdavo jį. Geliantis vėjas užtelėjo lapus po kojomis, jis pajuto kutenimą šnervėse. Nespėjęs susitvardyti garsiai nusičiaudėjo. Aidas nusirito per vandenį. Valtyje buvusiujų veidai pasisuko jo pusėn, akys ėmė naršyti pakrantę. Ir tada jį pastebėjo. Senukas apsisuko bėgti, bet užkliuvo už šaknies ir žnektelėjo ant žemės be kvapo.

Po vandeniui apleistame karjere buvo ramu, vėsu ir labai tamsu. Tempiamas svarmenų kūnas spėriai grimzdo žemyn, žemyn, žemyn, kol sustojo niurktelėjęs į minkštą šaltą dumblą.

Ji tykiai, nejudinama gulės daug metų, nurimusi. Tačiau virš jos, sausumoje, košmaras tik prasidėjo.

2016 M. SPALIO 28 D., PENKTADIENIS

Vyriausioji inspektorė Erika Foster sukryžiuavo rankas ant išsipūtusios gelbėjimosi liemenės ir pasigailėjo, kad neapsivilko storesnės striukės apsisaugoti nuo tokio ledinio vėjo. Nedidelė pripučiamą Londono policijos gelbėjimo valtis slydo per Heiso tvenkinio vandenį, tempdamasi kompaktišką siūstuvą, tiriantį vandens telkinio gelmes. Apleistas karjeras buvo viduryje Heiso bendruomenės žemės, kurią sudarė 225 akrai miško ir viržynų šalia Heiso kaimelio Pietų Londono pakraštyje.

— Vandens gylis — 23,7 metro, — pranešė seržantė Lorna Krauzija, narų vyresnioji. Ji buvo palinkusi virš monitoriaus valtelės priekyje, kur sonaras piešė tamsias lyg kraujosruvos rašalo dėmes.

— Vadinasi, ištraukti tai, ko ieškome, bus sudėtinga? — stengdamasi neišduoti nusivylimo tarė Erika.

Lorna linktelėjo:

— Visada sunku, kai gylis daugiau nei trisdešimt metrų. Mano žmonės gali panerti tik trumpam. Paprastai tvenkiniai ir kanalai būna vos dviejų metrų gylio. Net ir smarkiai patvinusi Temzė tesiekia dešimt ar dvylika metrų.

— Ten gali būti bet kas, — burbtelėjo jaunas detektyvas

seržantas Džonas Magoris, įsispraudęs į siaurą plastiko kėdutę šalia Erikos. Ji pasekė jo žvitrų žvilgsnį per raibuliuojantį vandenį. Matomumas ne daugiau poros pėdų, o giliau — tamsūs šešėliai.

— Nori įsitaisyti man ant kelių? — mestelėjo, kai seržantas pasilenkė per ją pasižiūrėti į vandenį.

— Atsiprašau, bose, — išsišiepė vaikinai, vėl atsisėsdamas į vietą. — Per „Discovery“ kanalą mačiau vieną laidą. Žinojote, kad ištyrinėta tik penki procentai vandenyno dugno? Vandenyne sudaro septyniasdešimt procentų Žemės paviršiaus, taigi šešiasdešimt penki procentai dar *neištyrinėti*...

Tvenkinio pakraštyje, už dvidešimties metrų, vėjyje siuravo išdžiūvusios nendrės. Ant žole apaugusio kranto stovėjo furgonas, o šalia jo nardymo įrangą ruošė nedidelė komanda. Darganotą rudens popietę jų gelbėjimosi liemenės švietė iš tolo. Besirengiančios komandos fone stūksojo pilkšvų ir rudų dygiakrūmių bei viržių kupros, styrojo plikų medžių kamieniai. Valtelė pasiekė kitą tvenkinio krantą ir sustojo.

— Sukuosi, — pranešė Barkeris, jaunas pareigūnas, varijuojantis motorinę valtį. Jis staigiai apsigrėžė, kad šeštą kartą perskroستų juodus telkinio vandenį.

— Kaip manai, ar kokia nors žuvis, koks nors ungurys galėtų čia užaugti milžiniško dydžio? — paklausė Džonas, pasisukęs į Lorną. Jo akys vis dar žibėjo iš jaudulio.

— Nardydama esu mačiusi gana įspūdingo dydžio šamų. Bet šis tvenkinys — ne intakinis, tad viskas, ką čia rasime, bus kažkieno įmesta, — atsakė Lorna, nenuleisdama akių nuo sonaro ekrano.

— Užaugau netoliese, Sent Meri Krėjuje, prie mūsų buvo gyvūnėlių parduotuvė, kurioje, atrodo, prekiavo krokodiliukais... — Džonas nutilo pamatęs, kad Erika kilstelėjo antakį.

Vaikinas visada būdavo linksmas ir šnekus, jai tai netruk-dė. Nors vengė su juo dirbti ankstyvoje pamainoje.

— Ieškome ne krokodilo, Džonai. Ieškome dešimties ki-logramų heroino, supakuoto į vandens nepraleidžiantį kontei-nerį.

Džonas dirstelėjo į viršininę ir linktelėjo.

— Atsiprašau, bosc.

Erika pasižiūrėjo į laikrodį. Jau beveik pusė keturių.

— Kiek toks kiekis vertas gatvėje, tas dešimt kilogramų? — pasidomėjo Barkeris prie variklio.

— Keturis milijonus svarų, — atsakė Erika, vėl įsmeigusi žvilgsnį į debesis, plaukiančius per sonaro ekraną.

Inspektorius švilptelėjo.

— Kaip suprantu, įmestas tyčia?

Erika linktelėjo.

— Džeisonas Taileris, tas vyrukas, kurį suėmėm, nutarė palaukti, kol viskas nurims ir galės sugrįžti...

Ji nepridūrė, kad Tailerio sulaikymo terminas baigiasi vi-durnaktį.

— Negi jis tikrai tikisi ištraukti heroiną? Mes — patyrę na-rai, bet net mums tokia užduotis — kietas riešutėlis, — įsiterpė Lorna.

— Kai gali pelnyti keturis milijonus? Taip, manau, kad jis tikisi čia sugrįžti, — atsakė Erika. — Mes viliamės rasti jo at-spaudų ant vidinių pakuotės sluoksnių.

— Iš kur sužinojote, kad paslėpė čia? — paklausė Barkeris.

— Žmona prasitarė, — atsakė Džonas.

Barkeris metė į jį žvilgsnį, kurį tik kitas vyrukas suprastų, ir švilptelėjo.

— Palauk. Čia kažkas yra, išjunk variklį, — paprašė Lorna, palinkdama virš ekrano.

Tarp violetinių dėmių buvo matyti nedidelis juodas pavidalas. Barkeris išjungė variklį ir atsistojęs prisitartino prie jos. Virš tvenkinio stoji tylą, kurią pertraukė tik vandens teliūskavimas.

— Mes skenuojame vietą, kur abipus valtys — keturi metrai gylio, — tarė Lorna, smulkia plaštaka liesdama dėmę ekrane.

— Vadinasi, mastelis tinkamas, — sutiko Barkeris.

— Manai, kad čia tai, ko ieškom? — viltingai paklausė Erika.

— Galbūt, — atsakė Lorna. — Bet gali būti ir senas šaldytuvas. Tiksliai nesužinosime, kol nenusileisime.

— Ar nersite šiandien? — paklausė Erika, norėdama pasitikslinti.

— Šiandien liksiu sausumoje. Vakar nardžiau, mes darome pertraukas, — paaiškino Lorna.

— Kur buvai vakar? — pasidomėjo Džonas.

— Roterhite. Teko ištraukti savižudį iš ežero rezervate.

— Oho. Įsivaizduoju, kaip šlykštu turėtų būti ieškoti lavono gelmėse.

Lorna linktelėjo:

— Aš jį radau. Trijų metrų gylyje. Grabaliojau aklinoje tamsoje, staiga užčiuopiau kulkšnis, pagraibiau aukščiau — blauzdos. Savižudis stovėjo ant dugno.

— Klaikumėlis. Stovėjo stačias po vandeniu? — nusistebėjo Džonas.

— Kartais pasitaiko; kažkaip susiję su dujų pasiskirstymu kūne, taip pat su irimo laipsniu.

— Turėtų būti nuostabu. Aš policijoje dar tik kelerius metus, ir šiandien su narų komanda pirmą kartą, — prisipažino Džonas.

— Aptinkam tonas visokių siaubingų dalykų. Blogiausia, kai randi maišą su šuniukais, — pridūrė Barkeris.

— Niekšai. Aš dirbu fare dvidešimt penkerius metus, bet kiekvieną dieną vis iš naujo nustembu, kokie nesveiki gali būti žmonės.

Erika pastebėjo, kaip visi į ją sužiuro; suprato, jog mintyse skaičiuoja, kiek gi jai metų.

— Na, tai kaip bus su šiuo daiktu? Greitai panersite ir iškelsite? — paklausė ji, vėl nukreipdama visų dėmesį į sonarą.

— Manau, paženklinysime plūduru ir dar kartą viską patikrinsim, — atsakė Lorna, pasislinkdama į valties šoną ir ruošdama nedidelį oranžinį plūdūrą su svarmenimis apkabinėtu lynu. Ji nuleido svarmenį į gilų, tamsų vandenį, virvė suvinguriavo, leisdamasi per valties šoną. Pažymėjus plūduru vietą, Barkeris užvedė variklį ir valtis vėl pajudėjo skersai tvenkinio.

Dar po valandos jie buvo patikrinę visą vandens telkinio plotą ir pasižymėję tris galimas vietas. Erika su Džonu išlipo į krantą sušilti. Kai narų furgone abu gūžėsi su putplasčio puodeliuose garuojančia arbata, spalio diena ėjo į pabaigą. Jie stebėjo, kaip dirba narų komanda.

Lorna stovėjo ant kranto ir laikė vieną lejerio, virvės su svareliais, galą. Virvė leidosi į vandenį ir driekėsi tvenkinio dugnu, paskui, už dvidešimties pėdų nuo kranto, vėl kilo į paviršių. Valtis sustojo prie pirmojo plūduro, ją prižiūrėjo Barkeris, jis laikė antrą lejerio galą. Praėjo dešimt minučių, kai pirmieji du narai nusileido į vandenį. Jie nėrė priešinguose lejerio galuose ir tyrinėjo karjero dugną eidami vidurio link. Prie Lornos tupėjo dar vienas iš narų, palinkęs virš lagamino dydžio imtuvo. Erika girdėjo per siųstuvus narų kaukėse bendraujančiųjų balsus.

— Matomumas nulis, kol kas nieko... Jau greitai susitiksime per vidurį... — pasigirdo plonas balsas per radiją.

Erika nervingai patraukė elektroninę cigaretę, gale raudonai sušvytėjo LED lemputė. Iškvėpė balto garo debesį.

Jau trys mėnesiai, kaip ji perkelta į Bromlio policijos nuovadą, ir vis dar ieško savo vietos ir bendros kalbos su naująja komanda. Vos kelios mylios nuo Luišamo rajono Pietų Londone, bet Erika jau apsiprato, kad tarp Londono priemiesčio ir Kento grafystės pakraščio didžiulis skirtumas. Čia gryna provincija.

Ji pažvelgė į už aštuoniolikos metrų telefonu kalbantį Džoną; bendravo plačiai išsišiepęs. Kai tik turėdavo laisvą minutę, plepėdavo su savo mergina. Po kurio laiko jis baigė ir priėjo.

— Narai vis dar ieško? — paklausė.

Erika linktelėjo.

— Jokių naujienų — gera žinia... Bet jeigu teks paleisti tą niekšėlį iš cypės...

Tas niekšelis buvo Džeišonas Taileris, menko kalibro narkotikų pardavėjas, kuris staigiai iškilo į Pietų Londoną ir Kento pakraščius aprėpiančio narkotikų tinklo vadeivas.

— Laikykite virvę įtemptą, pas mane per laisva, — pasigirdo naro balsas per imtuvą.

— Bose? — nedrąsiai kreipėsi Džonas.

— Taip?

— Čia Monika, mano mergina, skambino... Ji, mes abu, norėtume pakviesti jus vakarienės.

Erika dirstelėjo į jį, viena akimi vis dar sekdama Lorną, kuri įsispyrusi pėdomis į krantą, ištiesino lejerio kilpą.

— Ką? — nesuprato.

— Daug apie jus pasakojau Monikai... Aišku, gerų dalykų. Kad kartu dirbame, daug ko išmokau; dėl jūsų mano darbas kur kas įdomesnis. Noriu būti dar geresnis detektyvas... Tai va,

Monika norėtų pavaišinti jus savo lazanija. Ji tikrai skani. Ir sakau tai ne todėl, kad ją gamina mano mergina. Ji tikrai... — Džonas nutilo.

Erika įdėmiai stebėjo aštuoniolikos metrų tarpą tarp Lornos krante ir valties vandenyje. Spėriai temo. Jai atrodė, kad narai jau turėtų būti susitikę ties viduriu, o jeigu susitiko, vadinasi, nieko nerado.

— Tai ką pasakysite, bose?

— Džonai, mes tiriamo svarbią bylą, — sumurmėjo ji.

— Ne šiandien, turėjau galvoje. Kokią nors kitą dieną? Monika labai norėtų su jumis susipažinti. O jeigu norėtumėte atsivesti dar ką nors — jėga. Pona Fosterį?

Erika atsisuko į kolegą. Pastaruosius dvejus metus policijoje ji tiek prisiklausė apkalbų apie save, kad nustebo, jog Džonas nieko nežino. Norėjo atsakyti, tačiau staiga kažkas šūktelėjo vandens pakraštyje.

Jie nubėgo pas Lorną ir narų komandos narį, pasilenkusį prie nedidelio imtuvo. Išgirdo vieną narą sakant: „Po dumbļu kažkas supakuota... Man reikės pagalbos, jei norite ištraukti... Kiek laiko dar turiu?“ Vėsus orą perskrodė plonas balselis, pasigirdo trikdžiai, Erika suprato, kad iš naro kaukės kyla burbuliukai, kai pareigūnas šnekteli su devynių metrų gelmėje stovinčiu naru.

Lorna atsigręžė į Eriką:

— Man regis, radome. Labai tikėtina.

2

Stojus tamsai, temperatūra prie vandens staigiai nukrito. Erika su Džonu žingsniavo policijos furgono žibintų nutviek-

tu puslankiu, medžiai už jų išnyko juodymėje, kuri, regis, užgulė juos visu svoriu.

Vienas iš narų, vilkintis glotnų neperšlampamą kostiumą, pagaliau užlipo stačiu karjero šlaitu, tempdamas kažką stambaus, primenančio dumbles išvoliotą, apipelijusį plastiko lagaminą. Erika su kolega nuskubėjo prie narų komandos padėti jam išlipti į sausumą. Džonas išsitraukė nedidelę skaitmeninę kamerą ir ėmė filmuoti narą su lagaminu. Ištrauktas daiktas buvo padėtas ant žolės, ant kvadratinio plėvelės gabalo. Visi atsitraukė, ir Džonas padarė kelias neliesto lagamino nuotraukas.

— Gerai, borse, — tarė. — Filmuoju.

Erika užsitraukė lateksines pirštines ir paėmė replės metalui kirpti. Atsiklaupė priešais dėžę ir ėmė ją apžiūrinėti.

— Abiejose rankenos pusėse yra po rakinamą skląstį, lagaminas su slėgio redukciniu vožtuvu, — aiškino ji, rodydama į dumbliu aplipusį atsikišimą po rankena. Džonas nufilmavo, kaip tyrėja metalo replėmis nugnyba abi spyneles. Narai stebėjo atsitraukę, nutvieksti skaitmeninės kameros prožektoriaus.

Erika atsargiai pasuko vožtuvą ir pasigirdo šnypštimas. Ji atlenkė abu skląščius ir kilstelėjo dangtį. Skaitmeninės kameros žibintas pašvietė į vidų, šviesa atsispindėjo nuo tvarkingų rausvai pilkšvos spalvos miltelių pripiltų maišelių eilių.

Vyriausiosios inspektorės širdis suspurdo juos pamačius.

— Heroinas, kurio vertė gatvėje — keturi milijonai, — ištarė.

— Siaubinga, bet negaliu atplėšti nuo jo akių, — sumurmėjo Džonas, palinkęs arčiau nufilmuoti dėžės turinio.

— Ačiū, visiems ačiū, — tarė Erika, pasisukdama į tylūs narus, apsupusius juos siauru puslankiu. Išvargę veidai šypsojosi.

Pasigirdo traškesys iš siųstuvo, kalbėjo naras, kuris vis dar

buvo vandenyje. Lorna pasilenkusi prie aparato ėmė su juo bendrauti.

Erika rūpestingai uždarė lagamino dangtį.

— Gerai, Džonai, susisiek su valdžia. Reikia kuo greičiau saugiai viską išvežti, ir perduok vyriausiajam inspektoriui Jeliui, kad mums reikės technikų komandos, kad paieškotų pirštų antspaudų, vos tik grįšime. Nenuleidžiam nuo lagamino akių, kol atsidurs saugioje vietoje, supratote?

— Taip, bose.

— Ir atnešk man iš mašinos didelį įkalčių maišą.

Džonas nuėjo, o tyrėja pakilusi nužvelgė lagaminą.

— Pričiuopau tave, Džeiisonai Taileri, — sumurmėjo. — Prikirpau, sėsi ilgam.

— Vyriausioji inspektore Foster, — kreipėsi Lorna, atitraukusi nuo imtuvo. — Vienas naras kaip tik tikrino dugną aplinkui ir dar kažką rado.

Po penkiolikos minučių Erika jau buvo supakavusi plastikinį lagaminą su heroinu, o Džonas vėl pasiėmė filmavimo kamerą ir ėmė fiksuoti antrą iš vandens lipantį narą. Tas rankose nešė kažką tamsaus ir neaiškios formos. Paguldė ant plastiko plėvelės kvadrato žolėje. Tai buvo dumblinas plėvele apsuktas ryšulys, apvyniotas plonomis surūdijusiomis grandinėmis. Atrodė, kad kažkas vyniodamas persistengė. Ryšulys buvo ne daugiau metro ir penkiasdešimties centimetrų, sulinkęs per pusę. Plėvelė sena, šiurkšti, praradusi spalvą.

— Rastas už metro dvidešimties centimetrų nuo plastikinio lagamino, įstrigęs karjero dumble, — paaiškino Lorna.

— Nesunkus. Ryšulyje kažkas smulkaus; jaučiau, kad juda, — pasakė naras.

Jis patiesė radinį ant plastiko gabalo, ir per komandą nusirito šnabždesys, trikdomas tik atokiai vėjo girgždinamų šakų.

Erika pajuto, kaip skrandį suspaudžia baimė. Žengė į priekį ir praplėšė tylą:

— Galėtumėt man vėl paduoti tas reples?

Pasikišusi žirkles po pažastimi, užsimovė naujas lateksines pirštines, žengė į priekį ir ėmė atsargiai karpyti aprūdijusias grandis, plona grandine buvo apsukta kelis kartus skersai ir išilgai. Plastiką taip sukietėjo, kad net traškėjo, komisarei vyniojant grandines. Ant žolės iš paketo vidaus ėmė tekėti vanduo.

Erika suprato, kad pila prakaitas, nors lauke buvo šalta. Plėvelė buvo apsukta kelis kartus, užlenkta. Vyniodama ją inspektoriė galvojo, jog objektas viduje buvęs mažas. Trenkė tik užsistovėjusiu, nemalonių tvenkinio vandeniui, bet kvapas įjungė nerimo varpus jos galvoje.

Kai pasiekė paskutinį plastiko plėvelės sluoksnį, pajuto, kad aplinkui susirinkusi komanda visiškai nutilo. Ji pamiršo kvėpuoti. Tada giliai įkvėpė ir atlenkė paskutinį traškančios plėvelės sluoksnį.

Filmavimo kameros lempa apšvietė ryšulio vidų. Ten gulėjo nedideli griaučiai: kaulelių kratinys minkštame dumble. Iš drabužių likę ne kažin kas, kelios skiautės rudo audinio, prilipusios prie šonkaulių. Aplink stuburą, kuris vis dar jungėsi su dubeniu, buvo apsivijęs siauras dirželis su surūdijusia sagtele. Palaida kaukolė buvo įsmukusi į išlinkusią šonkaulių krūvelę. Ant jos viršaus liko prilipusios kelios murzinos plaukų sruogos.

— Viešpatie, — iškvėpė Lorna.

— Labai maži... Atrodo, griaučiai vaiko, — tyliai ištarė Erika.

Jie paskendo tamsoje, kai Džonas šovė su kamera prie tvenkinio kranto ir atsiklaupęs ėmė nevaldomai žiaukčioti.

3

Pliaupė, kai Erika sėdo prie savo automobilio vairo. Lietus barbeno į stogą, mėlyna policijos švyturėlių ir narų furgono šviesa atspindėjo lietaus čiurkšlėse ant priekinio stiklo.

Teismo medicinos specialistų furgonas pirmasis atsiplėšė nuo karjero krašto. Juodas lavonmaišis atrodė toks mažas, kai kėlė jį į furgono galą. Nors ir daug metų dirbo policijoje, Erika liko sukrėsta. Kaskart, kai užmerkdamo akis, mintyse matydavo mažą kaukolę su plaukų sruogomis ir tuščias akiduobes. Galvoje sukosi vienas klausimas: *Kas galėtų paskandinti mažą vaiką karjere? Ar dėl gaujų karų? O Heisas juk pasiturinčiųjų rajonas, ten žemas nusikalstamumo lygis.*

Persibraukusi rankomis drėgnus plaukus pasisuko į Džoną.

— Kaip jautiesi?

— Atleiskite, bosc. Nežinau, kodėl aš... juk esu matęs daugybę lavonų... O čia net kraujo nebuvo.

— Viskas gerai, Džonai.

Erika užvedė mašiną, kai pajudėjo atvykę pastiprinimo ekipažai ir automobilis, vežantis heroiną. Ji sekė įkandin. Tyliai riedėjo per niūraus konvojaus žibintų šviesų apšviestą mišką abipus žvyrkelio. Erika pasigailėjo, kad nebedirba Luišamo žmogžudysčių tyrimo komandoje. Dabar ji priklausė Projektų komandai, kovojančiai su organizuotu nusikalstamumu. Kiti tyrėjai turės išsiaiškinti, kaip tas smulkus skeletas atsidūrė geliančioje juodo tvenkinio gelmėje.

— Radome lagaminą. Jis buvo ten, kur nurodė Džeisono Tailerio žmona, — bandė pakelti nuotaiką Džonas.

— Reikia rasti jo atspaudų, be jų mes nieko neįrodysime, — atsakė Erika.

Jie išriedėjo iš miško ir nuvažiavo per Heisą. Šviesos sklido iš prekybos centro, niekniekių krautuvėlės ir iš kiosko langų. Pastarojo vitrinoje karojo kelios subliūškusios Helovino kaukės tuščiomis akiduobėmis ir groteskiškomis kumpomis nosimis.

Erikai niekaip nepavyko pajusti džiaugsmo, kad surado lagaminą su narkotikais. Visos mintys sukosi apie tuos smulkučius griaučius. Dirbdama pareigūne, kelerius metus vadovavo komandoms, kovojančioms su narkotikų platintojais. Jų pavadinimai keitėsi — Centrinis narkotikų skyrius, Narkotikų ir organizuoto nusikalstamumo prevencijos tarnyba, Projektų komanda, — bet kova su narkotikų prekeiviais tęsėsi ir niekada nesibaigs. Vos tik vieną tiekėją pašalini, kitas jau pasirengęs užimti jo vietą, užpildyti nišą, tik naujasis veiks dar gudriau ir išmoningiau. Džeisonas Taileris užpildė nišą, neilgai trukus jo vietoje atsiras kas nors kitas. Išplauk, išgręžk, kartok iš naujo.

O žmogžudžiai kitokie, juos galima sugaudyti ir uždaryti.

Konvojaus automobiliai sustojo prie šviesoforo netoli Heiso traukinių stoties. Į darbą ir atgal važinėjantys gyventojai su skėčiais traukė per gatvę.

Lietus tarškino automobilio stogą. Erika užmerkė akis. Vaiko griaučiai ant karjero kranto nedavė jai ramybės. Iš už nugaros pasiekė pyptelėjimas, ji krūptelėjo ir atsimerkė.

— Žalia, bose, — tyliai pasakė Džonas.

Jie lėtai slinko į priekį, žiedas priešais buvo užkimštas automobilių. Erika žvelgė į pro šalį skubančius žmones, tyrė jų veidus.

Kieno tai darbas? Kas galėjo taip pasielgti? — svarstė. Noriu tave surasti. Ir surasiu. Noriu užrakinti ir išmesti raktą...

Automobilis už jų dukart pyptelėjo. Eismas praretėjo, ji įsuko į žiedinę sankryžą.

— Anksčiau klausei, ar esu ištekėjusi, — prabilo Erika.

— Aš tik norėjau sužinoti, ar atsivesite ką nors kartu vakarienės...

— Mano vyras dirbo policijoje. Žuvo per reidą prieš dvejus su puse metų.

— Velnias. Nežinojau. Nebūčiau užsiminęs... Atleiskite.

— Nieko tokio. Maniau, visi girdėjo.

— Neklausau paskalų. Bet jūs vis tiek laukiama vakarienės. Tikrai. Monikos lazanija nuostabi.

Inspektorė nusišypsojo:

— Ačiū. Gal kai viskas baigsis.

Džonas linktelėjo.

— Tie griaučiai, jie juk mažo vaiko, tiesa? — tyliai paklausė jis.

Erika linktelėjo. Kai priartėjo prie žiedo, teismo medicinos ekspertų furgonas atsiplėšė ir pasuko į dešinę. Abu pasisukę žvelgė, kol furgonas dingo tarp namų. Policijos automobiliai su heroino kroviniu pasuko į kairę, ir Erika nenoromis nusekė įkandin.

Bromlio policijos nuovada buvo šiuolaikinis trijų aukštų plytinis pastatas gatvės gale, priešais traukinių stotį. Buvo dar tik po septintos vakaro, pėstieji skubėjo į Bromlio pietinę traukinių stotį, bakinami liūtis ir mąstydami apie artėjantį savaitgalį. Pirmosios penktadienio vakaro šventėjų grupelės judėjo į priešingą pusę. Merginos virš galvų laikė mažyčius švarkelius, kad liktų sausos dar mažesnės suknelės, o vaikinai, apsvilkę marškinius ir madingas kelnes, dengėsi galvas nemokamais „Evening Standard“ numeriais.

Erika pravažiavo pro stotį ir įsuko į slidų keliuką, vedantį į požeminę policijos aikštelę, paskui du policijos ekipažus mirksinčiais švyturėliais, kurie lydėjo automobilį su narkotikais.

Apatiniame Bromlio nuovados aukšte buvo drabužinė, koridoriuose vaikščiojo susimąstę ir paniurę pareigūnai, nelabai laukiantys naktinės pamainos, kai teks bendrauti su girtais nepilnamečiais. Viršininkas, vyriausiasis inspektorius Jeilis, pasitiko Eriką, Džoną ir šešis lagaminą lydinčius uniformuotus pareigūnus ant pagrindinių laiptų, vedančių į Kriminalinių tyrimų skyrių. Prsidėjo prie jų. Rausvaveidis, nevaldoma rausvų plaukų kupeta, Jeilis visada atrodė tarsi sukimštas į uniformą: ši tikrai buvo vienu dydžiu jam per ankšta.

— Gerai padirbėjai, Erika, — pasakė išsišiepęs, apžiūrinėdamas į įkalčių maišą įkištą lagaminą. — Viršuje jau laukia technikų komanda, paieškos pirštų atspaudų.

— Pone, be lagamino, mes dar radome... — pradėjo Erika. Jeilis susiraukė.

— Žmogaus palaikus, taip. Kol kas apie tai neužsiminkime.

— Pone. Griaučiai buvo susukti į plastiko plėvelę. Ten buvo vaikas...

— Erika, dabar labai svarbu sutelkti dėmesį.

Jie pasiekė kabineto duris, kur laukė pareigūnas be uniformos; jo akys užsidedė, kai pamatė uniformuotų pareigūnų nešamą maišą su plastikiniu lagaminu.

— Štai ir jis, pasižiūrėkim, ar pavyks rasti atspaudų ir įkišti už grotų tą Džeisoną Tailerį! — šuktelėjo vyriausiasis inspektorius Jeilis. Patraukęs rankovę, pasižiūrėjo į laikrodį, prasmegusį tarp gaurų ant riešo, ir pridūrė: — Laiko turim iki pusės devintos ryto. Ne kažin kiek, todėl negaištam!